

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: A. N.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje,
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 29. 8. 2024, č. j. KUZL 75826/2024, sp. zn. KUSP
70382/2024/DOP/Hr,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byl změněn výrok o sankci a náhradě nákladů řízení a ve zbytku bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice, odboru dopravně-správního (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 5. 2024, č. j. OTRK/DOP/10014/2023/ZJU/DOPR1, sp. zn. OTRK/DOP/26271/2024/ZJU (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve znění účinném do 31. 12. 2023, a to porušením § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že se dne 28.08.2023 v čase kolem 15:40 hodin v Otrokovicích na ulici tř. Spojenců u č.p. 727 na parkovišti u hotelu „Společenský dům“ jako řidič osobního motorového vozidla značky Hyundai X (dále jen vozidlo Hyundai) při couvání z parkovacího místa plně nevěnoval řízení vozidla Hyundai a narazil levou přední částí vozidla Hyundai do pravé boční části vedle zaparkovaného osobního vozidla značky Golf X (dále jen vozidlo Golf), přičemž došlo k poškození obou vozidel (výrok I).
3. Dále byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31. 12. 2023, a to porušením § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 28.08.2023 v čase kolem 15:40 hodin v Otrokovicích na ulici tř. Spojenců u č.p. 727 na parkovišti u hotelu „Společenský dům“ jako řidič vozidla Hyundai po výše popsané dopravní nehodě označené pod výrokem I. neprodleně nezastavil vozidlo Hyundai a odjel z místa dopravní nehody, aniž by si splnil svoje zákonné povinnosti řidiče podezřelého ze způsobení dopravní nehody (výrok II.)
4. Dále byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 2 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31. 12. 2023, a to porušením § 47 odst. 3 písm. b) a odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 28.08.2023 v čase kolem 15:40 hodin v Otrokovicích na ulici tř. Spojenců u č.p. 727 na parkovišti u hotelu „Společenský dům“ jako řidič vozidla Hyundai po výše popsané dopravní nehodě označené pod výrokem I. neohlásil nehodu policistovi, když došlo ke škodě na majetku třetí osoby (výrok III.).
5. Konečně byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31. 12. 2023, a to porušením § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, kterého se úmyslně dopustil tím, že dne 28.08.2023 kolem 17:47 hodin v místě svého trvalého bydliště se odmítl jako řidič vozidla Hyundai, který byl podezřelý ze způsobení výše popsané dopravní nehody uvedené pod výrokem I., po zákonné výzvě hlídky policie PČR Otrokovice podrobit dvojitému odběru žilní krve, který by prokázal, jestli obviněný započal pití alkoholu ještě před dopravní nehodou nebo až po návratu do místa trvalého bydliště. Tedy odmítl se podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem (výrok IV.).

6. Za spáchání přestupků byla žalobci podle § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 125c odst. 5 písm. a) a § 125c odst. 6 písm. a) silničního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2023 uložena pokuta ve výši 28.000,- Kč a správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců od data nabytí právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč (výrok V. a VI.).
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil návětí výrokové části prvostupňového rozhodnutí tak, že upřesnil zkratku „zákon o silničním provozu“, že se ve věci aplikoval zákon ve znění účinném do 31. 12. 2023. Jinak rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve zbytku potvrdil.

II. Žaloba

8. Žalobce nejprve důkladně zrekapituloval námitky, které již předložil žalovanému v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 5. 2024, i argumentaci v napadeném rozhodnutí. Poukazoval na to, že se žalovaný nezabýval jeho důkazními návrhy stran judikatury a výsledku svědků. Nevyslechl ani klíčového svědka přestupkového jednání, J. M., a nedal možnost obviněnému se jej dotazovat. Odstavce 55-58 napadeného rozhodnutí označil za nesrozumitelné.
9. Následně uvedl, že rozhodnutí obou správních orgánů jsou nezákonná, jelikož bylo řízení zatíženo podstatnou vadou, která měla vliv na rozhodnutí o věci samé a pro nesprávné posouzení právní otázky. Podle žalobce bylo porušeno zejména jeho právo navrhopat a činit jiné návrhy a vyjádřit své stanovisko tím, že jeho vyjádření správní orgány vůbec nebraly v potaz a nijak se jeho námitkami nezabývaly. Na dané upozornil už v odvolání a jelikož žalovaný jeho námitku nepřezkoumal, je jeho rozhodnutí nutné považovat za nepřezkoumatelné.
10. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Požadoval také náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Uvedl, že on i správní orgán I. stupně postupovali zcela podle litery zákona. Žalovaný má za to, že žalobce neuvádí nic nad rámec odvolací argumentace, se kterou se již v celistvosti vypořádal.
12. Žalovaný uvedl, že žalobce nijak na jeho právech nezkrátil, když mu umožnil se ke všemu vyjádřit, přičemž argumenty správními orgány vyhodnocené jako relevantní pak vzal v potaz ve svých úvahách.
13. Podle žalovaného je napadené rozhodnutí věcně správné a zákonné, proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
15. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
16. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce se dne 28. 8. 2023 v čase kolem 15:40 hodin v Otrokovicích na ulici tř. Spojenců u č. p. 727 na parkovišti u hotelu „Společenský dům“ jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Hyundai IX35, registrační značky X, při couvání z parkovacího místa plně nevěnoval řízení a narazil levou přední částí vozidla Hyundai do pravé boční části vedle zaparkovaného osobního vozidla tov. zn. Golf X, přičemž došlo k poškození obou vozidel. Poté odjel z místa dopravní nehody, aniž by si splnil svoje zákonné povinnosti řidiče podezřelého ze způsobení dopravní nehody ani neohlásil nehodu policistovi, když došlo ke škodě na majetku třetí osoby. Celou událost dosvědčil přímý svědek J. M., který byl na místě ztotožněn a návazně podal policejnímu orgánu vysvětlení. Na základě svědectví a kamerového záznamu byl žalobce policejním orgánem dohledán na adrese trvalého pobytu, kde byl hlídkou PČR OOP Otrokovice vyzván k provedení dechové zkoušky pomocí přístroje Dräger, kdy výzvě vyhověl a v čase 17:42 hodin byla provedena první dechová zkouška s pozitivním výsledkem 2,55 g/kg alkoholu v dechu a v čase 17:47 hodin byla provedena druhá dechová zkouška s pozitivním výsledkem 2,67 g/kg alkoholu v dechu. Žalobce byl následně vyzván k dvojitému odběru žilní krve, který po zákonné výzvě odmítl.
17. Ve věci proběhlo dne 9. 2. 2024 ústní jednání, kam se žalobce dostavil a vylicil svou verzi událostí. Především uvedl, že si vůbec nevšiml, že by kolidoval s jiným vozidlem, a to zejména z důvodu nahlas puštěného rádia. Následně se po radě právního zástupce odmítl podrobit odběru krve na výzvu policistů. Ústního jednání se naopak nezúčastnil svědek J. M., přičemž dal správní orgán žalobci k dispozici jeho výpověď k přečtení a k reakci na ni. Žalobce se během ústního jednání ke spáchání dopravního přestupku spočívající ve způsobení dopravní nehody doznal. Popřel ale další přestupkové jednání, jímž byl následně uznán vinným rozhodnutím správního orgánu I. stupně.
18. Po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí navrhl dne 27. 3. 2024 žalobce k důkazu výslech D. K. a R. S., kteří by mohli dosvědčit, že obviněný před dopravní nehodou nepil alkohol. Dále uvedl, že další předvolání J. M. není nezbytné.
19. Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal dne 11. 6. 2024, odvolání, které doplnil dne 31. 7. 2024. V tomto se opětovně doznal ke způsobení dopravní nehody, a tedy přestupkového jednání ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí a napadl toliko výroky II.-IV. prvostupňového rozhodnutí. Nosná linie argumentace žalobce přitom směřovala k absentujícímu zavinění, resp. k tomu, že dopravní přestupky pod specifikovanými výroky žalobce nespáchal ani v nevědomé nedbalosti. K činům pod výroky II. a III. prvostupňového rozhodnutí uvedl, že nebylo prokázáno, že o nehodě mohl vědět, tudíž ani nemohl porušit povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu. Nadto namítl, že nebyl vyslechnut svědek J. M., i když jak sám podotýká, již dříve uvedl, že to ani není

třeba. Žalobce zdůraznil, že má právo jej vyslechnout a položit mu otázky. K výroku IV. prvostupňového rozhodnutí uvedl, že policisté nemohli mít podezření na to, že nehoda byla způsobena pod vlivem alkoholu, když byla způsobena nárazem do stojícího vozu bez pasažérů. Kromě toho měl za to, že nebyl povinen se výzvě k žilnímu odběru krve podrobit již s ohledem na to, že v době výzvy již od dopravní nehody uplynulo 2,5 hodiny. Předmětnou výzvu zároveň považoval za šikanózní, když správní orgán prvního stupně nijak neověřil jeho tvrzení o tom, že alkohol začal konzumovat až doma. Toto uzavřel konstatováním, že na podporu jeho verze událostí trvá na výsledku policistů, kteří jej k danému vyzvaly.

20. Poté, co žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil, podal žalobce správní žalobu ke zdejšímu soudu s tím, že do jejího obsahu vtělil právě výše zrekapitulovanou odvolací argumentaci. Soud k věci předně uvádí, že s námitkami, jež žalobce opakovaně uplatňuje, se již v celistvosti vypořádal žalovaný.
21. Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2023 *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdy na zviřeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.*
22. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2023 *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.*
23. Podle § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2023 *řidič, který měl účast na dopravní nehodě, je povinen neprodleně zastavit vozidlo.*
24. Podle § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2023 *účastníci dopravní nehody jsou povinni oznámit, v případech stanovených tímto zákonem, nehodu policii.*
25. Podle § 47 odst. 4 písm. a), c) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2023 *dojde-li při dopravní nehodě (...) k hmotné škodě (...), jsou účastníci dopravní nehody povinni neprodleně ohlásit dopravní nehodu policistovi, (...) setrvat na místě dopravní nehody až do příchodu policisty nebo se na toto místo neprodleně vrátit po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo ohlášení dopravní nehody.*
26. Podle § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2023 *povinnost podle odstavce 4 platí i v případě, kdy při dopravní nehodě dojde ke hmotné škodě na majetku třetí osoby, s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě nebo škody na věci přepravované v tomto vozidle.*
27. Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2023 *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) nebo g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdy na zviřeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.*
28. Podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 1 a 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2023 *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě 1. v rozporu s § 47 odst. 2 písm. a) neprodleně nezastaví vozidlo, 2. v rozporu s § 47 odst. 3 písm. b) neoznámí dopravní nehodu policii.*

29. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2023 *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
30. Nejprve se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, která byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170, kde je mj. uvedeno, že *k vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.*
31. Dále z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 či nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
32. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.
33. Krajský soud nicméně neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

34. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
35. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
36. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
37. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
38. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.
39. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém,*

který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

40. Jak již bylo uvedeno, žaloba *de facto* ani *de iure* nepřináší nic nad rámec odvolací argumentace, přičemž polemizuje jak se skutkovým, tak s právním posouzením věci a údajnou nepřezkoumatelností úvah správních orgánů, což žalobce nepodkládá žádnými konkrétními úvahami. S ohledem na způsob formulace žalobních námitek považuje zdejší soud za vhodné předeslat, že rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví je ovlivněn kvalitou a precizností uplatněných žalobních bodů. Míra precizace žalobních námitek do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění tedy v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108). Jelikož žalobce formuloval některé své žalobní námitky značně obecně a neurčitě, odpovídajícím způsobem přistoupí soud také k jejich vypořádání.
41. Dále soud upozorňuje, že žalobní body mají směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud správní odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání konkrétně reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty. Soud se poté musí věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře jejich obecnosti (podobněji k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128; dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63).

K výrokům I. až III. prvostupňového rozhodnutí

42. Po přezkumu celého správního spisu musí zdejší soud podotknout, že je pravdou, že se správní orgán I. stupně ani žalovaný ve svých rozhodnutích nezabývaly v podrobnostech například návrhy žalobce na výsledch svědků. Ten navrhoval k výsledku D. K. a R. S., kteří měli dosvědčit, že nekonzumoval před jízdou alkoholické nápoje. Následně žalobce

změnil názor i ohledně výsledku J. M., svědka nehody, kterého původně výslovně opětovně předvolávat nechtěl na základě neobjektivnosti svědectví. Avšak jak již bylo výše uvedeno, s jednotlivými důkazními návrhy není třeba se stran správního orgánu explicitně vypořádávat v případě, když by to na věci nic nezměnilo. K obdobnému došlo právě v řešeném případě. Správní orgány postavily skutkový stav na jisto s tím, že na základě souhry vícero důkazů došly ke správnému závěru o způsobení dopravní nehody žalobcem, což ani on sám nepopírá, naopak. Logickou úvahou pak dospěly i ke spáchání přestupků pod výroky II. a III., když žalobce skutečně nezastavil vozidlo a neohlásil jím způsobenou dopravní nehodu policejnímu orgánu.

43. Podle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k *odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*
44. Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupek *spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*
45. Podle § 24 zákona o silničním provozu řidič při couvání nesmí *ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.*
46. V posuzovaném případě správní orgány podle zdejšího soudu uzavřely otázku zavinění tak, že žalobce shledaly vinným nedbalostním jednáním, což je uvedeno i ve výroci I.-III. prvostupňového rozhodnutí a ve výroku IV. prvostupňového rozhodnutí shledaly subjektivní stránku jako úmyslnou. Žalobce u jednání pod výroky I.-III. prvostupňového rozhodnutí nemůže vyvinut ani nahlas puštěné rádio, které mělo přehlušit zvuky kolize. V daném případě musel minimálně cítit otřesy, i kdyby kolizi neslyšel, případně jinak nehodu upozorovat vzhledem k jejím následkům. Toto mohl vědět už vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2022, sp. zn. 22 A 18/2022 či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2019 sp. zn. 72 A 8/2018).
47. Žalobce se ke způsobení nehody doznal, byť až poté, co jej konfrontoval policejní orgán a následně ve správním řízení správní orgán I. stupně. Přestupek byl prokázán i mj. výpovědí svědka J. M., který náraz slyšel. Přitom pokud je poškozeno zaparkované vozidlo bez přítomného řidiče, jde typicky o škodu na majetku třetí osoby ve smyslu § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se „aktivuje“ režim § 47 odst. 4 (mj. ohlásit policii a setrvat na místě / vrátit se, srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2023, sp. zn. 16 A 3/2023). S ohledem na daná ustanovení není třeba prověřovat ani výši způsobené škody, která byla v daném případě ve výši 20.000,- Kč. Důležité je, že škoda vznikla a žalobce nemohl nevědět, že ke kolizi došlo. Na základě konstatovaného mu pak vyvstaly povinnosti, kterým zjevně nedostál, čímž porušil ustanovení zákona o silničním provozu a je možné uzavřít, že se nade vší pochybnost dopustil přestupkového jednání, kterým jej správní orgány uznaly vinným. Na daném závěru by nic nezměnilo ani opětovné předvolání svědka J. M. Tuto skutečnost již dříve uznal i žalobce.

K výroku IV. prvostupňového rozhodnutí

48. Dále je nutné se zabývat i námitkou žalobce, který popírá, že by byl při způsobení nehodě pod vlivem alkoholu a následně odmítl podstoupit žilní odběr krve (přestupek pod výrokem IV.). V první řadě zdejší soud podotýká, že jako nepřítomný se jeví odkaz žalobce na to, že se v automobilu nikdo nenacházel, a proto policisté nemohli mít podezření na to, že nehoda byla způsobena pod vlivem alkoholu. Policisté měli podezření na ovlivnění žalobce alkoholem, a to zejména s ohledem na svědeckou výpověď J. M. a také na základě chování žalobce při konfrontaci se spáchaným přestupkovým jednáním, i když s časovým odstupem dvou hodin a sedmi minut, nikoli dvou a půl hodiny, jak tvrdí žalobce. Zdejší soud k nicméně zdůrazňuje, že žalobce však svojí argumentací zjevně nevystihuje podstatu jemu za vinu kladeného přestupkového jednání. To totiž nespočívalo v tom, že dopravní nehodu způsobil pod vlivem alkoholu, ale v tom, že se odmítl podrobit lékařskému vyšetření po kvalifikované a oprávněné výzvě policistů.
49. Účelem § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, je zejména potřeba zajistit spolupráci účastníka provozu na pozemních komunikacích se správními orgány, a to bez ohledu na to, zda se v okamžiku výzvy jedná o účastníka přímého, tj. řidiče před výzvou bezprostředně řídícího motorové vozidlo. Řidič, na něhož se vztahuje povinnost vymezená v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, tedy podrobit se vyšetření na zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, je i ten řidič, který byl přímým účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem. Musí zde však existovat na první pohled zjevná souvislost mezi důvodem k učinění výzvy a účastí vyzývané osoby v provozu na pozemních komunikacích jakožto řidiče (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc ze dne 29. 11. 2019 sp. zn. 72 A 8/2018 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016 sp. zn. 9 As 62/2016-34). Smyslem výzvy je pak na základě důvodné domněnky ověřit, zda osoba vykonává/la činnosti, při níž hrozí újma životu nebo zdraví jí nebo dalším osobám nebo majetku pod vlivem alkoholu. Pokud se taková osoba vyšetření podrobí, teprve poté je na místě argumentace a obhajoba vyzývané osoby o množství, čase a jiných okolnostech konzumace návykových látek a jejich vlivu na činnost osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2018, sp. zn. 3 As 7/2017).
50. Je pravdou, že přibývajícím čas od dopravní nehody, po který je její účastník doma, významně ovlivňuje smysluplnost výzvy a ostatně i souvislost s provozem na pozemních komunikacích. Zatímco v prvních hodinách po nehodě lze za podmínky, že tomu nasvědčuje citlivé posouzení všech okolností případu, hovořit o tom, že je potřebná souvislost ještě dána, s přibývajícím časem se souvislost velmi rychle vytrácí. Obecně ale ustálená soudní judikatura akceptuje jako přijatelné časové rozpětí (při prokázání relevantních souvislostí) čas dvou hodin (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2016 sp. zn. 9 As 62/2016). Vše ale záleží na interpretaci konkrétních skutkových okolností. Podle Nejvyššího správního soudu nemůže být časové hledisko v žádném případě tím jediným kritériem, které by bylo v této situaci nezbytné posuzovat. Negativním důsledkem takového přístupu by nepochybně byly situace, kdy účastník dopravní nehody bude po nějakou dobu nedosažitelný a tím zůstane bez objasnění (a bez případného potrestání) stav takového účastníka. Právě celkové zhodnocení všech okolností může zodpovědět, zda i při delším časovém odstupu může být výzva policie považována za uskutečněnou v souvislosti s řízením za účelem zjištění, zda řidič při účasti na pozemních komunikacích požil alkoholické nápoje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2018, sp. zn. 3 As 7/2017).

51. V přezkoumávaném případě policisté vyzvali žalobce k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu z důvodů, že orientační dechovou zkoušku realizovali s odstupem asi dvou hodin, nikoliv přímo na místě dopravní nehody, přičemž na základě pozitivního výsledku v souhrnu se svědeckou výpovědí o potácivé chůzi žalobce nabyli podezření, že byl žalobce pod vlivem alkoholu již v okamžiku dopravní nehody. K tomu je třeba shrnout, že i kdyby v okamžiku, kdy se žalobce měl na základě kvalifikované výzvy podrobit vyšetření na přítomnost alkoholu, nebylo ještě prokázáno, že se účastnil oznámené dopravní nehody, nejednalo by se o skutečnost, která by mohla zbavit policejní orgány oprávnění učinit výzvu ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Zde však policejní orgán k přestupkovému jednání žalobce přistupoval s přesvědčením hraničícím s jistotou na základě důkazů, které měly policisté v daném okamžiku k dispozici (svědecká výpověď, viditelné poškození žalobcova auta).
52. Obrana žalobce dále směřuje k tomu, že alkohol naměřený při dechové zkoušce byl přímým důsledkem konzumace alkoholu v místě jeho bydliště, tedy že ke konzumaci došlo až po dopravní nehodě. Ani přiznání konzumace alkoholických nápojů ještě před provedením vyšetření na přítomnost alkoholu však nezabavuje vyzývanou osobu odpovědnosti za přestupek spočívající v odmítnutí podrobit se takovému vyšetření. Je třeba opětovně zdůraznit, že při vzniku odpovědnosti za tento konkrétní přestupek se vůbec nezohledňuje, zda vyzývaná osoba skutečně požila či nepožila alkoholický nápoj, neboť účelem tohoto právního nástroje je zajištění spolupráce vyzývané osoby se správními orgány. Tato spolupráce přitom musí být v zásadě zajištěna aktivním jednáním vyzývané osoby spočívajícím v tom, že se podrobí vyšetření na přítomnost alkoholu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007-150). Až následně by po žalobci požadované lékařské vyšetření mělo a mohlo být podkladem pro znalecké posouzení k zodpovězení otázky, zda se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v řízení vozidla pod vlivem alkoholu nebo pouze porušení povinností účastníka dopravní nehody zdržet se požití alkoholického nápoje po nehodě po dobu, do kdy to bylo na újmu zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy požil alkoholický nápoj. Tím spíše byla tedy výzva k lékařskému vyšetření zcela namístě. Žalobce ovšem lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu v lékařském zařízení odmítl.
53. Nelze uvažovat ani o tom, že by si žalobce důsledky svého jednání neuvědomil nebo si je bez poučení policisty uvědomit nemusel. Žalobce uvedl, že po příjezdu domů zapálil svíčku u fotky matky a poté začal pít slivovici. Po příjezdu policie za asi dvě hodiny byl ihned policisty výslovně seznámen s tím, že měl mít přímý podíl na zavinění dopravní nehody. Vzhledem k jeho vystupování a předchozím zjištěním policie byl následně vyzván k orientační dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu, které se dobrovolně podrobil, a která vyšla s pozitivním výsledkem alkoholu v dechu. V tu chvíli nebylo s ohledem na situaci zjevné, kdy žalobce alkohol požil – jestli před nehodou nebo po nehodě a kdy po nehodě, (i když se žalobce zcela logicky snažil policisty přesvědčit o tom, že k tomu došlo až následně, doma). Proto bylo nutné obstarat mimo (orientační) dechovou zkoušku další důkaz, a to lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu. Pouze tak by totiž bylo možné prokázat či vyvrátit tvrzení žalobce o době a množství požitého alkoholu. Tomuto se však žalobce bezdůvodně odmítl podrobit (viz videozáznam policie), i přesto, že k výzvě existovaly relevantní důvody, čímž se přestupkového jednání dopustil zřejmě úmyslně.

54. Na daném nemůže nic změnit ani okolnost, že bylo měření alkoholu v dechu provedeno a návazná výzva učiněna s časovým odstupem dvou hodin. Podle ustálené soudní judikatury je nutné vždy zvážit komplexní okolnosti případu, jak již bylo shrnuto výše, nikoli pouze čas. Zdejší soud má přitom za to, že časový odstup dvou hodin a sedmi minut by zcel obstál ve světle výše citované judikatury. V daném případě relevantní okolnosti představuje to, že policejní orgán žalobce vnímal jako osobu jednající pod vlivem alkoholu na základě chování a také na základě výpovědi svědka J. M., který vypověděl, že se žalobce „připotácel“ ke svému automobilu v místě, kde došlo k dopravní nehodě. Žalobce byl ztotožněn jako řidič vozidla, které dopravní nehodu způsobilo. Už proto byl povinen se výzvě policistů podrobit. Čas, který od nehody uplynul, nebyl nikterak dlouhý a v tomto případě není ani rozhodující s ohledem na existenci dalších relevantních okolností (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011 P sp. zn. 2 As 1/2011 či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2016, sp. zn. 22 A 36/2015). Pro úplnost zdejší soud podotýká, že ani výslech D. K. a R. S. by nic nezměnil na konstatování spáchání daného přestupku, když je postihnuto toliko neuposlechnutí výzvy policejního orgánu. Obdobně výslech policistů by byl zjevně nadbytečný. Podle názoru soudu žalobce nebyl zkrácen v žádných svých procesních právech, například v právu vyjádřit se k věci.
55. Konečně žalobce výslovně napadl body 55-58 napadeného rozhodnutí, které má za nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. S tímto tvrzením se zdejší soud nemůže ztotožnit. V daných odstavcích totiž žalovaný jasně a srozumitelně zdůvodňuje jednotlivé přitěžující a polehčující okolnosti ze kterých vycházel při ukládání správního trestu žalobci. Překlepy či drobné stylistické nedostatky nejsou s to zpochybnit skutečnost, že se jedná o srozumitelné a přezkoumatelné rozhodnutí žalovaného, které se uceleně vypořádalo se všemi námitkami žalobce (viz body 31-38 výše).

V. Závěr a náklady řízení

56. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
57. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
58. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
59. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 26. května 2026

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce